

El misteri del Roy Roland

Era un fred hivern de 1933. A Pennsilvània feia un temps horrible en aquelles dates. Jo vivia amb els meus pares: en Charles i la Carolina Stewart. La meua casa era antiga i sinistra per fora, però per dins encara era pitjor... Tot allà era tenebrós i molt pertorbador, ja que com que encara no ho he explicat, a casa meua va passar un crim. Jo, em dic Kenny i el meu millor amic en aquell moment era en Roy Roland. Era un nen amb defectes, però encantador. Des de sempre vam ser veïns, però no va ser fins fa cinc anys que vam començar a quedar uns quants dies per jugar al parc. Al Roy li encantava jugar a bàsquet i la veritat és que també m'agradava. Va ser aleshores quan va començar l'institut. Per sort, em va tocar a la mateixa classe que el Roy, però la part negativa va ser que ens va tocar amb en James Scotland. Ell era el noi més popular de tot l'institut. Aquí va començar el que mai no podré oblidar. Quan van acabar les classes vaig veure al Roy i al James barallar-se, així que em vaig acostar i els vaig preguntar. Tres dies després van trobar James mort a casa meua. No hi havia dubtes de qui havia estat, però llavors vaig recordar que en Roy se n'havia anat a Mèxic.

El xèrif va començar la investigació. A la primera persona que van anar a buscar va ser en Roy. La majoria de la gent pensàvem que era innocent. Van transcórrer els dies i en Roy estava retingut al calabós per seguretat, però la nit següent el van trobar mort a la cel·la. Ara sí que es van torçar les coses. Ningú sabia què havia passat, tot era confús i ja no tenien ningú a qui culpar o si... L'Ajuntament va declarar tres dies de dol obligatori en memòria d'en Roy i en James.

Van passar quatre mesos des de l'incident i el xèrif va decidir tancar el cas. Aleshores vaig decidir començar a investigar pel meu compte.

El primer que vaig fer va ser revisar el comunicat mèdic de James per veure com havia mort. El primer en què em vaig fixar va ser que James va morir per una hemorràgia interna, però l'únic que es veia al cadàver a primera vista van ser els talls al coll. Així que vaig pensar que per camuflar els cops el podrien haver esmorteït amb alguna cosa tova perquè no quedessin hematomes.

El següent que vaig fer va ser comprovar casa meua per buscar pistes i fer algun avenç en la investigació. En efecte, vaig trobar una mica de sang i la vaig enviar per analitzar-la. Els informes van sortir idèntics, i la sang era de la mateixa persona, però no era de James. La sang pertanyia a un xaval de l'institut que no parlava amb ningú i ningú no en sabia res. Es deia Chris Brown. Era insípid, però mai se'l va veure agressiu amb ningú. Seguidament, vaig anar a parlar amb Chris, però ell em va dir que me'n vagi. Jo em vaig quedar glaçat, demostrava una actitud sobrada i em tractava d'inferior com si jo li hagués fet alguna cosa. Me'n vaig anar, però en acabar les classes el vaig seguir fins a casa seva per veure si cap a alguna cosa i en efecte el vaig agafar desfent-se d'un martell que ell amagava a la seva gavardina. En aquell moment vaig pensar que si aconseguia relacionar la causa de la mort d'amb el martell de Chris tot acabaria i ell acabaria a la presó. Sense veure'm, em va fer amb l'objecte. Com que es va fer tard em vaig tornar a casa a dormir. L'endemà em vaig trobar que algú havia entrat a casa meua i s'havia desfent de les proves.

Vaig pensar a amenaçar Chris per telèfon per veure si s'inculpava de l'assassinat. Però a ell li va donar el mateix i em va penjar. Havia d'espavilar. Així que vaig decidir

El misteri del Roy Roland

centrar-me en la mort de Roy. Havia mort per un tret que li va travessar la jugular. Investigueu el lloc des d'on el van disparar i vaig trobar una metralladora Thompson. Vaig comprovar que pertanyia al germà de Chris anomenat Tom.

Vaig tornar a casa imaginant-me, perquè raó va cometre Chris aquell delicte, quan la meva ment va aconseguir el seu màxim i no podia trobar resposta, sense adonar-me'n, havia arribat a casa de Roy. Els pares havien tornat de vacances i se sentien els plors des de la vorera del davant. Quan la meva ment va poder raonar vaig picar al timbre, el pany estava forçat i vaig poder entrar sense cap problema. Els plors augmentaven de volum cada cop que m'acostava més a l'escala, aleshores em vaig adonar que el paisatge tardorenc que envoltava aquella casa atrotinada es va convertir en un trist i somnolent dia de pluja. Aleshores, instants transcorreguts, els plors van parar. Vaig pujar, amb rapidesa, les escales i vaig trobar morts els pares de Roy, el meu cervell no podia semblar aquell cop, i moments més tard vaig mirar fortament a terra i vaig trobar una pistola petita sota el llit.

Vaig agafar amb delicadesa aquella pistola, la vaig mirar i vaig aconseguir trobar a prop de la pistola una pipa, la qual contenia també sang, dies després vaig anar a l'hospital a analitzar la sang de nou i vaig trobar que la sang pertanyia una altra vegada a Chris. Per fi vaig poder comprendre qui era tan vil i tan cruel com per cometre aquest delicte. No vaig voler admetre el pes de la llei, la meva consciència m'obliga a ser el delator de la policia i acabar amb el cas, però una petita part del meu cervell seguia sense comprendre per què Chris va matar el bonàs de Roy, llavors vaig decidir seguir amb aquell misteri. Quan vaig tornar a casa meva vaig agafar la pissarra i vaig col·locar totes les proves, totes apuntaven a Chris, però cap explicava per què els germans Brown van col·laborar contra la mort de Roy. Diumenge, vaig anar corrent entre la neu a buscar els preparatius de Nadal. Quan per fi vaig arribar al meu destí, vaig entrar gairebé sense soroll a aquell mercat ambulat. Vaig recórrer el carrer amb dificultat passant entre cos i cos. El mercat s'estenia per un carrer desolat i inhòspit, una anciana malalta venia a 10 dòlars, adorns nadalencs fets a mà. Em vaig acostar per comprar una estrella de roba. Tot just un carrer per casa meva vaig veure xiuxiuejant Chris amb el seu germà i amb pistola a la mà. En veure'l la meva ment em va fer córrer fins a l'Ajuntament, amb un mal pressentiment. Vaig picar la porta amb força i l'alcalde em va obrir de mal humor. Li vaig explicar la causa i amb cara de pocs amics em va fer un paper.

Aquell paper era una carta molt sincera de Chris, suplicava que no l'executaran per l'assassinat de Roy. Quan l'acabi de llegir mira a l'alcalde amb cara de sorpresa però amb tristesa alhora, ja que vaig recordar els bons moments amb Roy. Ell havia estat el meu millor amic durant molts anys, però ara era mort. Chris aniria a la presó, però ningú no em podrà recompensar per haver perdut el meu amic.